

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Miroslava Makajeva a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Martiny Kotouček Mikoláškové ve věci

navrhovatelů: a) A. H.
b) M. H.
c) P. H.
všichni bytem X

všichni zastoupeni advokátem JUDr. Ing. Martinem Kofroněm
sídlem Lidická 66/43, Praha

proti

odpůrkyni: **Obec Bohdaneč**
sídlem č. p. 97, Bohdaneč

zastoupená advokátem prof. JUDr. Alešem Gerlochem, CSc.
sídlem Botičská 4, Praha

za účasti osob zúčastněných na řízení:

- 1) M. J.
- 2) M. J.
oba bytem X
- 3) Ing. J. S.
bytem č. p. X, X

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – Územní plán Bohdaneč, vydaného usnesením zastupitelstva odpůrkyně ze dne 7. 2. 2024, č. 7/2024,

takto:

I. Návrh se zamítá.

II. Navrhovatelé jsou povinni zaplatit odpůrkyni na náhradě nákladů řízení částku 12 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce prof. JUDr. Aleše Gerlocha, CSc., advokáta.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Navrhovatelé se návrhem podle § 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhají zrušení opatření obecné povahy – Územní plán Bohdaneč, vydaného usnesením zastupitelstva odpůrkyně ze dne 7. 2. 2024, č. 7/2024 (dále též jako „napadené OOP“). Soud zde předesílá, že přestože petit návrhu míří na zrušení napadeného OOP jako celku, argumentace uplatněná v návrhu se dotýká pouze části, týkající se pozemku navrhovatelů parc. č. st. XA v kat. území X, obec X (další v textu uvedené pozemky jsou ve stejném katastrálním území, dále soud bude uvádět pouze parcelní čísla). Každý z navrhovatelů je spoluvlastníkem pozemku parc. č. st. XA (dále též „předmětný pozemek“), konkrétně vlastní podíl o velikosti 1/4.

Obsah podání účastníků

2. Navrhovatelé předně namítali, že v napadeném OOP je jižní trojúhelníková část jejich pozemku označena v rozporu se skutečným stavem jako stabilizovaná plocha spadající mezi místní a účelové komunikace. Navrhovatelé po tomto zjištění neprodleně kontaktovali obec a zpracovatele územního plánu a na tuto nesrovnalost upozornili. Současně odkázali na svá dřívější sdělení, že nesouhlasí s případným převodem předmětné části pozemku do vlastnictví obce, neboť je pro ně tato plocha funkčně významná z hlediska nerušeného užívání jiných částí pozemku a dalších nemovitostí jejich rodiny. Trvali na tom, že byli napadeným OOP zkráceni na svých právech, neboť přijatý územní plán se zásadně dotýká možnosti případných dispozic či užívání pozemku, ale i dalších pozemků a staveb v jejich vlastnictví, které s pozemkem, resp. předmětnou částí pozemku, místně anebo funkčně souvisí. Navrhovatelé si jsou vědomi, že vymezení pozemku, resp. jeho části, jako plochy veřejného prostranství (resp. pozemní komunikace) v územním plánu nemá konstitutivní účinky. Přesto trvají na tom, že byli přijatým územním plánem významně zkráceni na svých vlastnických právech, neboť je zřejmé, že územní plán zásadním způsobem předurčuje, jak je, resp. bude v budoucnu, nahlíženo na předmětnou část pozemku, ať již ze strany odpůrkyně a správních orgánů (např. při rozhodování v rámci územních anebo stavebních řízení), tak ze strany dalších subjektů a veřejnosti. Navrhovatelé poukázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 2 As 295/2015-83, dle kterého vymezení určité plochy jako veřejného prostranství územním plánem představuje omezení vlastnického práva vlastníka dotčeného pozemku, neboť ten může své vlastnické právo nadále vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu.
3. Navrhovatelé považovali odůvodnění zamítnutí námítky navrhovatelů za nepřesvědčivé, nepřipadné a opírající se o neexistující předpoklady. Odmítli tvrzení odpůrkyně o dlouhodobém veřejném užívání cesty nacházející se na předmětném pozemku. K veřejnému soustavnému užívání části pozemku ke komunikačním účelům ve skutečnosti nedochází a vzhledem k umístění předmětné plochy na samém okraji sídla X (které je samo o sobě malým odlehlým sídlem v okrajové části intravilánu obce X), velmi nízkému počtu obyvatel (řádově jde o jednotky) sídla a existenci jiných cest v daném sídle, k takovému veřejnému užívání

pozemku ani docházet nemůže, resp. není k němu důvod. Objektivně zde tedy není veřejný zájem, který by převážil zájem na ochraně ústavně zaručených vlastnických práv navrhovatelů. Skutečnost, že předmětný pozemek není oplocen a že si přes něj čas od času zkrátí cestu některý vlastník bezprostředně sousedících nemovitostí, nečiní tuto plochu veřejnou a není na ni tímto způsobem ze strany širší veřejnosti nahlíženo. Předmětný pozemek nesplňuje charakter veřejného prostoru ve smyslu § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení). Navrhovatelé nadto poukazují na to, že i v hypotetickém případě, že by se na pozemku nacházela veřejná pozemní komunikace, jistě by nezabírala celou předmětnou plochu, jak je vymezena územním plánem. Omezení

vlastnického práva navrhovatelů územním plánem je z výše uvedených důvodů ve zřejmém rozporu se zásadou proporcionality.

4. Navrhovatelé brojí též proti tomu, jak odpůrkyně rozhodla o jejich námitkách. V odůvodnění rozhodnutí o námitkách se odkazem na provedenou pasportizaci a veřejnou vyhlášku uvádí, že se na pozemku má nacházet „*místní komunikace*“. Je přitom zřejmé, že se na pozemku žádná stavba místní komunikace ve smyslu § 6 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (tedy pozemní komunikace ve vlastnictví obce) nenachází, žádná taková stavba neprobíhá a ani není připravována. Navrhovatelé (ani jejich právní předchůdce) nebyli osloveni s návrhem na převod, směnu, vyvlastnění či zatížení části pozemku, které je podle příslušných ustanovení citovaného zákona nutným předpokladem pro případné umístění a stavbu místní komunikace. Ostatně, sama odpůrkyně v odůvodnění rozhodnutí o námitkách výslovně uvedla, že územní plán „*nevymezuje v této části veřejně prospěšnou stavbu, tudíž nebude nijak nakládáno s vlastnickými právy*“. Z toho navrhovatelé vyvozují, že odpůrkyně při projednávání a přijetí územního plánu postupovala v rozporu se zásadou materiální pravdy v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.
5. Navrhovatelé mají rovněž za to, že odpůrkyně nevysvětlila, na jakém základě je předmětná plocha označená jako veřejná cesta. Jejich aktivitu, kterou po celou dobu projednávání návrhu územního plánu projevovali, odpůrkyně ignorovala a nijak se nevyjádřila k vzneseným připomínkám. Z odůvodnění rozhodnutí o námitkách vyplývá, že odpůrkyně si je vědoma, že námitka navrhovatelů je oprávněná, když uvádí, že „*uvedený požadavek lze řešit bezprostředně následující změnou územního plánu po jeho vydání*“. Takový přístup k vypořádání námítky považují navrhovatelé za nepřijatelný a v rozporu se zásadami správního řízení. Trvají na tom, že pokud je námitka důvodná, mělo jim být vyhověno již v rámci územního plánování. Navrhovatelé rovněž odkázali na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které je omezení vlastnického práva možné pouze tehdy, pokud (i.) má výjimečnou povahu, (ii) je prováděno z ústavně legitimních důvodů, (iii.) je prováděno jen v nezbytné míře, (iv.) je prováděno nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, (v.), je prováděno nediskriminačním způsobem a (vi.) je vyloučena libovůle. Jde přitom o podmínky, které musí být splněny kumulativně, nesplnění kterékoli z nich způsobuje neplatnost takového zásahu. Navrhovatelé měli z výše uvedených důvodů za to, že přijetím napadeného OOP byla současně porušena kritéria výjimečnosti, nezbytné míry, šetrnosti, nediskriminace a zákazu libovůle.
6. Navrhovatelé poukázali i na to, že zatímco podle grafické části územního plánu je předmětná plocha v jižní části pozemku zřetelně vyznačena dle příslušné legendy hlavního výkresu (grafické části) jako plocha stabilizovaná, v textu územního plánu (část 4) se uvádí, že jde o „*navrhovanou plochu*“. Ačkoli okolnost, zda jde o plochu stabilizovanou či návrhovou, nemění nic na podstatě výše uvedených vlastnických výhrad navrhovatelů, lze v uvedeném spatřovat další vadu jimi napadeného OOP, neboť ve vztahu k předmětné ploše je neurčitě.

7. Navrhovatelé z výše uvedených důvodů navrhuji, aby soud napadené OOP zrušil.
8. Odpůrkyně s návrhem navrhovatelů nesouhlasila. Uvedla, že ve skutečnosti navrhovatelé brojí pouze proti té části napadeného OOP, která se týká pozemku parc. č. st. XA, a je navrhovateli užíván dle jejich slov jako „*nádvoří ke vstupu a vjezdu k dalším pozemkům a stavbám*“. Uvedené má význam proto, že navrhovatelé navrhuji zrušení celého opatření obecné povahy, a současně neuvádějí žádné důvody (zejména procesní), které by vedly k závěru o nutnosti zrušit územní plán v celém jeho rozsahu. Podle názoru odpůrkyně nejsou závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 295/2015-83 aplikovatelné bez dalšího. Především se zde nejedná o vymezení pozemku ve vlastnictví navrhovatelů jako veřejného prostranství, nýbrž jako komunikace. Dále pak nejde o změnu proti dosavadnímu stavu, což byl případ řešený Nejvyšším správním soudem. Daný územní plán je první v pořadí, z povahy věci proto nemůže „*měnit*“ využití dotčených částí území, nýbrž je nově utváří. Konečně pak územní plán v napadené části

pouze konstatuje existující faktický stav. Navrhovatelé správně uvádějí, že vymezení účelu využití určité části území nemá konstitutivní účinky. Tím spíše tomu tak dle odpůrkyně je tehdy, pokud územní plán pouze stvrzuje existující stav a způsob využití území.

9. Odpůrkyně dále nesouhlasila s tvrzením, že by dotčená část předmětného pozemku nebyla dlouhodobě užívána ke komunikačním účelům. Je zřejmé, a to například z ortofoto mapy, že přes dotčenou část pozemku parc. č. st. XA prochází komunikace, která ústí v pozemku parc. č. XB, jenž je ve vlastnictví odpůrkyně. Na tomto pozemku se nachází další komunikace, která ústí na hlavní silnici procházející obcí X. Přes komunikaci, která prochází přes dotčený pozemek navrhovatelů, je tak zajištěn přístup zejména k pozemku parc. č. st. XC, parc. č. st. XD a k dalším přilehlým pozemkům. Nelze také přehlédnout, že podstatná část komunikace procházející přes dotčenou část pozemku navrhovatelů se nachází mimo jiné na pozemku parc. č. st. XC ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení 1) a 2). Pokud by měla obstát námitka navrhovatelů, musela by odpůrkyně shodně postupovat také ve vztahu k uvedenému pozemku ve vlastnictví těchto osob, čímž by byl znemožněn přístup navrhovatelů k dalším místním komunikacím, zejména těm na pozemku parc. č. XE ve vlastnictví odpůrkyně. Podobně by pak zřejmě měla postupovat ve vztahu k pozemku parc. č. XB. Takový postup by byl ovšem v rozporu s dlouhodobě ustáleným faktickým stavem a způsobem užívání nejen dotčeného pozemku navrhovatelů, ale též pozemků okolních. Odpůrkyně poukázala při vypořádání námítky navrhovatelů, že se na pozemku navrhovatelů v části dotčené územním plánem nachází místní komunikace III. třídy, neboť tak bylo rozhodnuto veřejnou vyhláškou č. j. BOHD198/2018 ze dne 24. 5. 2018. Komunikace se na dotčené části pozemku parc. č. st. XA nachází a nacházela, je jednoznačně zřetelná v terénu a je využívána vlastníky sousedících nemovitostí, které jsou díky ní přístupné. Není a nebyl zde žádný důvod činit jakákoliv opatření (převod, směna či vyvlastnění, jak uvádějí navrhovatelé) ve vztahu k dotčené části pozemku navrhovatelů, stejně tak není nutno na dotčené části tohoto pozemku umisťovat stavbu místní komunikace, která se tam již nachází a je také úředně stvrzena zmíněnou veřejnou vyhláškou. Z těchto důvodů nejsou důvodné výhrady navrhovatelů týkající se údajně neproporcionálního opatření zasahujícího do práv navrhovatelů, neboť jak správně navrhovatelé uvádějí, samotný územní plán nemá konstitutivní účinky obecně, natož aby jakkoliv měnil právní postavení navrhovatelů, jež je omezeno dlouhodobým faktickým stavem, jakož i stavem právním. Z tohoto hlediska není nutno zkoumat naplnění požadavků plynoucích z pětibodového algoritmu přezkumu opatření obecné povahy, neboť přijetí územního plánu, jenž pouze přebírá existující faktický a právní stav, nemůže z povahy věci představovat zásah do vlastnického práva. I kdyby snad měl být tento test aplikován, pak

územní plán nepředstavuje omezení vlastnického práva navrhovatelů výjimečné povahy, neboť vlastnické právo již je omezeno existencí místní komunikace. Důvod pro takové omezení je jisté ústavně konformní, neboť umožňuje vlastníkům dalších nemovitostí jejich řádné užívání (zajišťuje přístup k nim). Vzhledem ke stvrzení již existujícího faktického a právního stavu jde o opatření s minimalizujícími účinky, neboť dotčená část pozemku navrhovatelů, kterou komunikace protíná v jejím středu, nebude nikdy využitelná k jinému účelu. Vzhledem k dlouhodobému určení a užívání dotčené části pozemku navrhovatelů je nadbytečné zvažovat poměr mezi použitým prostředkem a sledovaným cílem, neboť cíl byl určen již v minulosti. O údajné diskriminaci nelze uvažovat, protože všechny pozemky, na kterých se místní komunikace reálně nachází, byly takto územním plánem dotčeny. Ze stejného důvodu je vyloučena i libovůle na straně odpůrkyně, neboť ta postupovala shodně ve vztahu ke všem pozemkům, na kterých se místní komunikace nacházejí.

10. Odpůrkyně z výše uvedených důvodů navrhla, aby soud návrh jako nedůvodný zamítl.
11. Navrhovatelé v replice ze dne 24. 5. 2024 nad rámec již uvedeného doplnili, že vzhledem k tomu, že napadené OOP je prvním územním plánem v daném území, jeho zrušení pouze v této části by neznamenal vrácení územního řešení této plochy do stavu před rozhodnutím, ale výsledkem by bylo nutně to, že intravilán, který je předmětem územního plánu, by obsahoval „*bílé místo*“ (sic!).

Navrhovatelé mají za to, že územní plán lze vydat pouze pro celé území obce a že je tedy ze zákona nepřijatelné, aby v rámci intravilánu dané obce byly určité části území ponechány tímto územním rozhodnutím jako neřešené. Proto se obávají, že případný návrh na pouze částečné zrušení územního plánu by mohl být soudem zamítnut proto, že by se jím domáhali vydání rozsudku, kterým by byl konstituován protiprávní stav. Navrhovatelům proto z opatrnosti nezbylo než navrhnout zrušení územního plánu jako celku. Dále trvají na tom, že lze rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 2 As 295/2015-83, na daný případ aplikovat, neboť i v jejich případě platí, že zásah do jejich vlastnického práva spočívá především v tom, že mohou své vlastnické právo k předmětné ploše nadále vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu a že územní plán významně determinuje pohled veřejnosti, obce i správních orgánů na předmětnou plochu. Tyto zjevné konsekvence územního plánu jsou nezávislé na tom, případně zda jde o první územní plán či změnové územní rozhodnutí a zda obcí územním plánem originálně vymezená veřejnost dané plochy spočívá v označení za veřejné prostranství či veřejnou komunikaci. Dále nikdy nebyly vytvořeny žádné věcně-právní předpoklady pro umístění stavby místní komunikace na dotčeném pozemku. Stavba místní komunikace v daném místě nejenže nebyla nikdy realizována, ale nebyla nikdy ani povolena stavebním úřadem. Odpůrkyně ve vyjádření uvedla, že do vlastnických práv v daném území nehodlá nijak zasahovat, z čehož lze vyvodit, že záměr stavby místní komunikace v tomto místě ani realizovat nehodlá. Odpůrkyně ve vyjádření odkazuje na ortofoto mapy daného území, na kterém je patrný pás zpevněné plochy označovaný za místní komunikaci. Navrhovatelé k tomu na vysvětlenou uvádí, že tento zpevněný pás je pozůstatkem (povrchovou úpravou) po stavbě obecního vodovodu, která byla v místě realizována někdy v 70. letech minulého století. Tato nikdy, nikým a nijak neudržovaná úprava povrchu nad vodovodem neodpovídá tomu, jak by podle obecně závazných právních předpisů měla vypadat (a jak by mj. měla být obcí udržována) stavba místní komunikace, jejíž umístění na předmětném pozemku tvrdí odpůrkyně. Navrhovatelé odmítají tvrzení odpůrkyně, podle kterého je přes dotčenou část pozemku zajišťován přístup vlastníků k pozemkům parc. č. st. XC a parc. č. st. XD. Vlastník parc. č. st. XD, pan J. B., trvale (pravidelně) využívá k přístupu do své nemovitosti vjezd/vstup

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

směrem od centra sídla X a předmětný pozemek jako cestu prakticky vůbec neužívá. Pokud jde o OZNŘ 1) a 2), tedy vlastníky nemovitosti parc. č. st. XC, v uplynulém období zde byly určité neshody mezi navrhovateli a vlastníky kvůli občasnému využívání předmětné plochy k přístupu na jejich nemovitosti (v nepřímé souvislosti s probíhajícími jednáními o sporné hranici mezi pozemky). Skutečností seznatelnou z katastrální mapy však je, že uvedený vlastník má možnosti bezproblémového vstupu/vjezdu na svou nemovitost přímo z obecní cesty (a tyto možnosti také využívá). Navrhovatelé k tomu dále uvádí, že právě v těchto dnech dosáhli s manželi Jackovými ústní dohody, podle které se tento vlastník užívání pozemku navrhovatelů nadále zcela zdrží. I kdyby se na předmětné ploše pozemní komunikace nacházela nebo měla nacházet, jistě by nezabírala celou předmětnou plochu tak, jak je to vyznačeno v grafické části územního plánu a omezovat tak navrhovatele jako vlastníky daného pozemku takto extenzivním způsobem.

12. Osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) ve vyjádření ze dne 31. 10. 2022 uvedly, že pokud by bylo napadené OOP zrušeno, pak by jim byl znemožněn vjezd na jejich pozemek parc. č. XF a k jejich nemovitostem, a především obsluha nemovitosti jako je např. vývoz septiku apod.
13. Osoba zúčastněná na řízení 3) ve vyjádření ze dne 7. 5. 2024 uvedla, že je vlastníkem pozemku parc. č. XG v kat. území X. Na základě schváleného územního plánu požádal a získal společné povolení na výstavbu novostavby rodinného domu. Stavba již započala, některé práce jsou hotové. Se stavebním záměrem výstavby rodinného domu měl již nemalé výdaje. Pokud by došlo ke zrušení napadeného OOP, musela by být s největší pravděpodobností realizace novostavby rodinného domu přerušena a vznikla by tak škoda.

Jednání před soudem

14. Při jednání konaném dne 12. 7. 2024 účastníci setrvali na svých procesních návrzích. Navrhovatelé zdůraznili, že předmětná „komunikace“ je pouze zpevněným povrchem po stavbě vodovodu a rozhodně se nejedná o stavbu místní komunikace.
15. Soud při jednání jako důkaz provedl výpis z katastru nemovitostí – LV č. XH. Podle něj jsou navrhovatelé spoluvlastníci předmětného pozemku uvedených v bodě 1 rozsudku.
16. Soud neprovedl jako důkaz navrženými listinami – územním plánem obce Bohdaneč a doprovodných dokumentů (vč. veřejné vyhlášky Obecního úřadu Bohdaneč ze dne 24. 5. 2018, č. j. BOHD-198/2018), neboť tyto listiny jsou součástí předložené spisové dokumentace, kterou měl soud k dispozici a z níž vycházel, přičemž její obsah není předmětem dokazování (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117). Ze stejného důvodu soud neprovedl jako důkaz ani rozhodnutí Obecního úřadu Bohdaneč ze dne 24. 5. 2018, týkající se zařazení předmětné komunikace jako místní komunikace III. Třídy – i toto rozhodnutí včetně grafického znázornění komunikace v pasportu je rovněž součástí předložené spisové dokumentace.

Podmínky řízení

17. Soud ověřil, že návrh na zrušení napadeného OOP byl podán včas (§ 101b odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 101a odst. 1 s. ř. s.) a obsahuje všechny zákonem požadované náležitosti (§ 37 odst. 2 a 3 a § 101b odst. 2 s. ř. s.).
18. Podmínkou aktivní procesní legitimace je tvrzení, že navrhovatelé byli napadeným opatřením obecné povahy myslitelně dotčeni na svých subjektivních právech (srov. § 101a odst. 1 s. ř. s.). Navrhovatelé svou legitimaci k podání návrhu dovozují z vlastnictví předmětného pozemku v katastrálním území X, které soud ověřil v katastru nemovitostí (LV č. XH). Mezi účastníky přitom není sporu o tom, že jde o pozemky, které jsou napadeným OOP dotčeny. Navrhovatelé předložili myslitelná tvrzení o dotčení svého vlastnického práva, které spatřují v tom, že jejich pozemky byly napadeným územním plánem zařazeny do plochy doprava silniční, a tento postup odpůrkyně shledává svévolným a diskriminačním.
19. Soud tedy shledal oprávnění k podání návrhu na zrušení části územního plánu, který se jejich pozemku dotýká, nikoli však aktivní procesní legitimaci k napadení celého územního plánu jako celku. Navrhovatelé se sice domáhali zrušení celého napadeného OOP v návrhovém petitu, neuvedli však relevantní argumentaci stran své legitimace k celému územnímu plánu. Pokud by byl návrh důvodný v části, který se týká práv navrhovatelů k jejich pozemku, není dle názoru soudu takové pochybení pro svou intenzitu způsobilé mít za následek zrušení napadeného opatření obecné povahy jako celku. Z judikatury správních soudů navíc vyplývá, že i v případě, že se navrhovatelé domáhají zrušení celého napadeného opatření obecné povahy a pro vyhovění takovému návrhu nejsou důvody, nezabavuje to soud možnosti (a zároveň povinnosti) zrušit pouze některé části napadeného opatření obecné povahy, pokud pro to shledá některý ze shora citovaných zákonných důvodů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze 17. 9. 2021, č. j. 8 Ao 23/2021-51 nebo rozsudek ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73).
20. Soud tak mohl přistoupit k věcnému projednání návrhu pouze v té části, kterou došlo k zařazení pozemku navrhovatelů do příslušné plochy. Dospěl přitom k závěru, že ani v této části není návrh důvodný.

Podstatný obsah předložené dokumentace

21. Dle zadání územního plánu odpůrkyně z října 2021 odpůrkyně neměla platný územní plán. Zastupitelstvo obce Bohdaneč schválilo dne 27. 6. 2021 usnesením č. 30/21 pořízení územního plánu pro obec Bohdaneč.
22. Z návrhu zadání územního plánu z října 2021 plyne, že důvodem pro pořízení územního plánu byla skutečnost, že obec měla pouze vymezení zastavěného území, a to nemůže dostatečně řešit potřeby obce na koordinaci svého území a rozvoje, včetně ochrany krajiny. V novém územním plánu měl být aktualizován skutečný stav zastavěného území obce. Případné požadavky dotčených orgánů a veřejnosti měly být doplněny po projednání návrhu zadání. Důvodem pro pořízení územního plánu byla také koordinace záměrů v území, vytváření podmínek pro rozvoj (rozšířením pozemků pro výstavbu rodinných domů, služeb, rozvoj a doplnění o technickou infrastrukturu), řešení střetů v území. Zároveň měla být navržena opatření na ochranu a tvorbu krajiny.
23. Dle veřejné vyhlášky o zařazení pozemních komunikací do kategorií místní komunikace obce Bohdaneč ze dne 24. 5. 2018 Obecní úřad Bohdaneč jako silniční správní úřad zařadil mj. komunikace v kat. území X označené v pasportu místních komunikací pod evidenčními čísly 1c-3c (mezi nimi i pozemek navrhovatelů parc. č. st XA viz tabulková část – přehled vlastníků pod místními komunikacemi) do kategorie místních komunikací III. třídy dle § 6 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích.
24. Dle napadeného územního plánu odpůrkyně je část předmětného pozemku navrhovatelů zařazen do (stabilizované) plochy DS - Plochy dopravní infrastruktury - silniční, místní.
25. Navrhovatelé v připomínkách k návrhu územního plánu ze dne 22. 11. 2022, uvedli, že v návrhu územního plánu je chyba, která neodpovídá skutečnosti, neboť část jejich pozemku je uvedena jako obecní. Doplnili, že předmětný pozemek aktivně užívají a potřebují pro své účely (přístup k pozemku). Navrhovatelé o tom opakovaně informovali starostu obce. Žádali o opravu špatně zakreslených a označených pozemků. Dodali, že do obce X vedou tři obecní komunikace, které jsou pro tento účel využívány a dostačující.
26. Městský úřad Kutná Hora, Oddělení regionálního rozvoje a územního plánování, oznámil konání veřejného projednání návrhu na den 10. 10. 2023. Dle písemného záznamu o průběhu veřejného projednání územního plánu Bohdaneč ze dne 10. 10. 2023 navrhovatelé zásadně nesouhlasili s návrhem zařazení části jejich pozemku do plochy dopravy silniční. Dle záznamu měl projektant na projednání sdělit postup tvorby územního plánu, přičemž terénním průzkumem zjistil, že fyzicky tam silnice skutečně je a je využívána. Územní plán udává faktický stav. Starosta dodal, že zmíněná silnice je vedena i v pasportu místních komunikací.
27. Po veřejném projednání návrhu územního plánu byly odpůrkyni dne 11. 10. 2023 doručeny námitky navrhovatelů a dne 16. 10. 2023 jejich doplnění. Navrhovatelé žádali o vyjmutí části pozemku z návrhu územního plánu (plochy doprava silniční) do zastavěných ploch, do BV (plochy bydlení – v rodinných domech – venkovské), protože je tato část součástí nádvoří. Uvedli, že část pozemku slouží pro potřeby navrhovatelů, kteří jej aktivně užívají, protože slouží k bezproblémovému přístupu k jejich parcelám XA, XI a XJ v kat. území X. O tomto byl informován jak starosta odpůrkyně, tak stavební úřad Obce Zbraslavice. Navrhovatelé si nepřáli, aby se pozemek ocitl ve veřejném prostoru a došlo by v budoucnu k jeho vyvlastnění. O pár metrů dál vede obecní komunikace parc. č. XB, 289 a 290 v rovném terénu, obcí dlouhodobě neudržovaná. Obec by měla udržovat své komunikace, není důvodu zabrat soukromý majetek.

28. Dne 8. 2. 2024 odpůrkyně veřejnou vyhláškou oznámila vydání územního plánu Bohdaneč, tedy že zastupitelstvo odpůrkyně na svém jednání dne 7. 2. 2024 odsouhlasilo a vydalo formou opatření obecné povahy územní plán Bohdaneč.
29. Odpůrkyně v rozhodnutí o námitkách, jež je součástí napadeného OOP), námitce nevyhověla. Uvedla, že územní plán popisuje faktický stav území, nezabývá se majetkoprávní vztahy. V části dotčeného pozemku historicky vede zpevněná cesta napojená na veřejný prostor. Územní plán Bohdaneč nevymezuje v této části veřejně prospěšnou stavbu, tudíž nebude nijak nakládáno

s vlastnickými právy. S přihlédnutím k § 34 zákona o obcích jsou veřejným prostorem všechny náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy slouží obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru. Zmíněná cesta je dlouhodobě využívána k průjezdu sídlem nejen vlastníky pozemku. Vzhledem k omezenému přístupu úzkými cestami do centra sídla, je třeba zachovat průchodnost sídlem pro IZS. Odpůrkyně dále nevyhověla ani připomínce navrhovatelů (viz 5. *Vyhodnocení připomínek uplatněných k návrhu* - Připomínka č. PS5). Dle odpůrkyně územní plán popisuje faktický stav území a na dotčené části pozemku se nachází zpevněná cesta, která slouží k průjezdu sídlem. Na pozemku není vyznačena veřejně prospěšná stavba, tudíž nebude nijak nakládáno s vlastnickými právy. Pozemek je zanesen v pasportu místních komunikací jako místní komunikace III. třídy.

Posouzení návrhu soudem

30. Při přezkoumání napadeného OOP soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl ke dni jeho vydání (§ 101b odst. 3 s. ř. s.). Při rozhodování byl soud vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.).
31. Soud při přezkumu opatření obecné povahy vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 101b odst. 3 s. ř. s.), je přitom vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s. ve spojení se závěry usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 12. 2023, č. j. 9 Ao 37/2021-57).
32. Navrhovatelé tedy nebrojí proti tomu, že by snad nově zavedená právní regulace byla nezákonná, nýbrž odpůrkyni vytýkají, že nesprávně tvrdí skutečný (stávající) stav v území. Primárně totiž nesouhlasí s vymezením části jejich pozemku jako plochy dopravy silniční (DS), neboť mají za to, že se na jejich pozemku žádná komunikace nenachází. Přijatý územní plán se zásadně dotýká jejich možnosti užívání pozemku. Navrhovatelé dále tvrdili, že nebyli (ani jejich právní předchůdce) osloveni s žádným návrhem na převod, směnu, vyvlastnění či zatížení části pozemku, které je nutným předpokladem pro případné umístění a stavbu místní komunikace. Odůvodnění související námitky odpůrkyní pak navrhovatelé rovněž považují za nepřesvědčivé.
33. Podle § 18 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), je cílem územního plánování vytvářet předpoklady pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území, spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel území a který uspokojuje potřeby současné generace, aniž by ohrožoval podmínky života generací budoucích.
34. Podle § 43 odst. 1 stavebního zákona územní plán stanoví základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání (dále jen „urbanistická

koncepte“), uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury; vymezí zastavěné území, plochy a koridory, zejména zastavitelné plochy, plochy změn v krajině a plochy přestavby, pro veřejně prospěšné stavby, pro veřejně prospěšná opatření a pro územní rezervy a stanoví podmínky pro využití těchto ploch a koridorů.

35. Podle § 3 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, rozhoduje o zařazení pozemní komunikace do kategorie dálnice, silnice nebo místní komunikace a jejich tříd příslušný silniční správní úřad na základě jejího určení, dopravního významu a stavebně technického vybavení.
36. Mezi stranami není sporné, že vymezení pozemní komunikace v územním plánu samo o sobě nezakládá ani neosvědčuje existenci pozemní komunikace (což je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2017, č. j. 4 As 186/2017-41). Zákonost vymezení funkčního využití určitého pozemku v územním plánu zajisté nelze odvozovat od jeho faktického využívání. Spornou se však stala otázka, zda

odpůrkyně správně označila část předmětného pozemku navrhovatelů jako místní komunikaci navzdory výše uvedeným námitkám navrhovatelů.

37. Soud předesílá, že obdobnou otázkou se zdejší soud několikrát zabýval, a jelikož nemá důvodu se od svých již dříve vyslovených závěrů odchýlit, bude na ně v relevantních částech odkazovat. Hned na úvod lze poukázat na závěry svého rozsudku ze dne 28. 6. 2022, č. j. 43 A 29/2022-58, dle kterého je ve vztahu k určení pozemku jako pozemní komunikace stěžejní zákon o pozemních komunikacích, který rozlišuje v § 2 odst. 2 kategorie komunikací dálnice, silnice, místní komunikace a účelová komunikace. K zařazení pozemní komunikace do prvních tří kategorií je nutné konstitutivního individuálního správního aktu příslušného silničního správního úřadu ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2017, č. j. 4 As 186/2017-41 nebo rozsudek ze dne 8. 2. 2012, č. j. 6 Ao 7/2011-74). Nejvyšší správní soud v právě citovaném rozsudku č. j. 4 As 186/2017-41 (bod 19) konstatoval, že obec nemůže vydáním územního plánu rozhodovat o zařazení komunikace do kategorie místních komunikací. Z toho rovněž plyne, že vymezení pozemní komunikace v územním plánu samo o sobě nezakládá ani neosvědčuje, že skutečně došlo ke vzniku pozemní komunikace konkrétní kategorie, a to bez ohledu na její případné zakreslení v grafické části.
38. V projednávaném případě z předložené dokumentace vyplývá, že tímto individuálním správním aktem bylo rozhodnutí silničního správního úřadu (obecního úřadu Bohdaneč), který zařadil spornou část předmětného pozemku veřejnou vyhláškou o zařazení pozemních komunikací do kategorií místní komunikace obce Bohdaneč ze dne 24. 5. 2018 do místních komunikací označené v pasportu místních komunikací, a to více než 5 let před vydáním napadeného územního plánu. Je tedy zjevné, že v projednávaném případě odpůrkyně fakticky nově nestanovila změnu stávajícího způsobu využití předmětného pozemku (vzhledem k rozhodnutí silničního správního úřadu na předmětném pozemku nebylo možné realizovat stavby pro bydlení bez ohledu na jeho vymezení v územněplánovací dokumentaci), nýbrž v územním plánu „pouze“ označila část předmětného pozemku navrhovatelů za plochu dopravní, a zdokumentovala tak koncepci řešení dopravy v daném území. Vydáním územního plánu proto ani odpůrkyně nezřídila místní komunikaci na dotčeném pozemku.

39. Soud v této souvislosti znovu odkazuje na rozsudek zdejšího soudu č. j. 43 A 29/2022-58, který konstatoval, že: „*Navrhovatelé se proto mylí, pokud tvrdí, že obci nesvědčí žádný právní titul k užívání pozemní komunikace na části jejich pozemků, neboť tímto „právním titulem“ je právě rozhodnutí silničního správního úřadu, na jehož základu došlo ke vzniku místní komunikace III. třídy na pozemku navrhovatelů. Právě v řízení o zařazení místní komunikace bylo povinností silničního správního úřadu zjistit skutkový stav ve vztahu k existenci pozemní komunikace a posoudit hlediska pro její zařazení do příslušné kategorie (tedy její určení, dopravní význam a stavebně technické vybavení). Jsou-li navrhovatelé přesvědčeni, že se na jejich pozemcích nenachází pozemní komunikace, kterou by bylo možno zařadit do kategorie místních komunikací, měli tyto námitky uplatnit v řízení podle § 3 zákona o pozemních komunikacích, v němž došlo k vydání rozhodnutí, které se následně stalo podkladem pro vydání územního plánu.*“ A doplnil, že „*Nad rámec nutného pak soud k námitkám mířícím proti zákonnosti zařazení částí jejich pozemků do kategorie místních komunikací III. třídy uvádí, že zákon jako podmínku pro zařazení nestanoví souhlas vlastníků pozemků pod pozemní komunikací. Absence souhlasu navrhovatelů tak nemohla bránit vydání rozhodnutí o pozemní komunikaci. Není podstatné ani to, že místní komunikace neleží na pozemku ve vlastnictví odpůrkyně, ale na pozemku navrhovatelů, neboť u místních komunikací (stejně jako u dálnic a silnic) zákon i judikatura předpokládá jejich oddělené vlastnictví od pozemku pod nimi. Zařazení mezi místní komunikace tedy nebrání, pokud je vlastníkem pozemku pod místní komunikací osoba odlišná od obce, která je vlastníkem místních komunikací ze zákona (§ 9 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích).*“ V odkazovaném případě se sice jednalo o vymezení veřejného prostranství na pozemku daných navrhovatelů, nikoli dopravní plochy, nicméně dle názoru soudu jsou tyto závěry pro projednávanou věc použitelné, neboť se rovněž jednalo o vymezení plochy z důvodu již dřívější existence místní komunikace na daném pozemku.
40. Zda odpůrkyně zvolila vhodné řešení, které z hlediska dopravní plochy omezuje navrhovatele ještě přípustným způsobem, je otázkou proporcionality. Navrhovatelé v této souvislosti tvrdili, že s nimi nebyl projednán převod nemovitosti do vlastnictví odpůrkyně a bylo tak zasaženo do jejich vlastnických práv. Soud zde dává navrhovatelům za pravdu, že skutečnost, že vymezení plochy pozemní komunikace v územním plánu není konstitutivní, ještě neznamená, že by nemohla vlastníka pozemku zkrátit na jeho právech (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 2. 2022, č. j. 51 A 62/2022-56). Územní plán totiž představuje nepřímý zásah do vlastnického práva těch, o jejichž nemovitostech pojednává, neboť dotčení vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu. Vymezí-li totiž územní plán určitý pozemek nebo jeho část jako pozemní komunikaci, pak tomuto vymezení bude podřízen jakýkoliv budoucí rozvoj dané plochy, a to i ve všech navazujících řízeních při následném rozhodování v území. Dochází tak fakticky k omezení možností budoucího využití pozemku (srov. navrhovateli odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 2 As 295/2015-83).
41. Na tomto místě lze poukázat též na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, podle kterého „*podmínkou zákonnosti územního plánu, kterou soud vždy zkoumá v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s., je, že veškerá omezení vlastnických a jiných věcných práv z něho vyplývající mají ústavně legitimní a o zákonné cíle opřené důvody a jsou činěna jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle (zásada subsidiarity a minimalizace zásahu). Za předpokladu dodržení zásady subsidiarity a minimalizace zásahu může územním plánem (jeho změnou) dojít k omezením vlastníka nebo jiného nositele věcných práv k*

pozemkům či stavbám v území regulovaném tímto plánem, nepřesáhnou-li spravedlivou míru; taková omezení nevyžadují souhlasu dotyčného vlastníka a tento je povinen strpět je bez náhrady.“ V bodě 47 téhož usnesení zdejší soud vyložil, že „územní plán reguluje možné způsoby využití určitého území. V tomto smyslu představuje významný, byť ve své podstatě spíše nepřímý zásah do vlastnického práva těch, jejichž nemovitosti tomuto nástroji právní regulace podléhají, neboť dotyční vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu. Znamená to především, že jsou omezeni v tom, co se svým pozemkem či stavbou do budoucna mohou činit, na přípustné varianty využití jejich nemovitostí, jež vyplývají z územního plánu. V tomto smyslu může územní plán představovat zásadní omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek (čl. 11 LZPS), jež je jedním ze základních pilířů, na nichž již po staletí stojí západní civilizace a její svobodný rozvoj. Zásahy do vlastnického práva proto musí mít zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů a jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle a být činěny na základě zákona.“

42. S ohledem na výše uvedené musel soud posoudit, zda odpůrkyně zdůvodnila vymezení plochy DS v územním plánu dostatečným způsobem. Navrhovatelé v tomto ohledu uplatnili včas námitky a připomínky obsahově shodné s žalobní argumentací, se kterými se odpůrkyně vypořádala v rozhodnutí o námitkách. Rozhodnutí o námitkách je sice součástí opatření obecné povahy, ale musí obsahovat vlastní odůvodnění (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2010, č. j. 2 Ao 5/2010-24). Na odůvodnění rozhodnutí o námitkách je tak třeba klást stejné požadavky jako v případě jiných. Z odůvodnění rozhodnutí o námitkách musí být seznatelné, jaká zjištění byla vzata za základ pro vypořádání námítky, z jakého důvodu jsou považovány námitky za liché, mylné nebo nesprávné nebo nerozhodné.
43. Soud má za to, že napadené OOP, resp. rozhodnutí o námitkách, tyto požadavky splnilo. Důvodem pro vypracování územního plánu měla být aktualizace skutečného stavu zastavěného území obce, a to i s ohledem na to, že odpůrkyně neměla platný územní plán. Odpůrkyně v rozhodnutí o námitkách dále vysvětlila, že územní plán popisuje faktický stav v území, přičemž zmíněná cesta je dlouhodobě využívána k průjezdu sídlem nejen vlastníky pozemku (v části dotčeného pozemku historicky vede zpevněná cesta). Pozemek je navíc zanesen v pasportu místních komunikací jako místní komunikace III. třídy. Odpůrkyně doplnila, že územní plán popisuje faktický stav území, neřeší majetkoprávní vztahy a rovněž v napadené části územního

plánu nevymezuje veřejně prospěšnou stavbu, tudíž nebude nijak nakládáno s vlastnickými právy navrhovatelů. Taková argumentace je sice poněkud strohá, dle názoru soudu je ovšem srozumitelná a vzhledem k aktivitě navrhovatelů plně postačí. Navrhovatelé sice brojili proti tomu, že místní komunikace na jejich pozemku neexistuje, nicméně blíže netvrdili ani nepředložili žádné konkrétní důkazy, které by měly svědčit o tom, že by se na jejich pozemku tato místní komunikace neměla skutečně nenacházet. Naopak odpůrkyně poukázala na dlouhodobou existenci dané komunikace a vysvětlila, že územním plánem sama nezřídila místní komunikaci, ale vycházela z rozhodnutí silničního správního úřadu. Soud tedy neshledal nepřezkoumatelnost rozhodnutí o námitkách ani jejich nedostatečné vypořádání. Skutečnost, že navrhovatelé odůvodnění zamítnutí vznesených námitek neakceptují, nepřezkoumatelnost rozhodnutí nezpůsobuje.

44. Námitky navrhovatelů uplatněných v replice, např. tvrzení, že odpůrkyní označená místní komunikace je jen zpevněným pásem, který je pozůstatkem po stavbě obecního vodovodu,

a problematika přístupu vlastníků sousedních nemovitostí k těmto nemovitostem prostřednictvím místní komunikace na části pozemku navrhovatelů, byly poprvé uplatněny až v návrhu na přezkum napadeného OOP, přičemž v rámci námitek proti návrhu územního plánu vzneseny nebyly, tudíž ne k nim odpůrkyně v napadeném OOP nemohla vyjádřit. Nicméně tyto námitky zpochybňují existenci (místní) komunikace na předmětném pozemku, k čemuž však v procesu pořizování v zásadě nebyl vůbec prostor – k tomu viz níže. Rovněž k námitkám navrhovatelů ohledně veřejného užívání dané komunikace lze uvést pouze to, že tato otázka není předmětem projednávané věci. Jak bylo uvedeno výše, na pozemku navrhovatelů byla komunikace vymezena nikoliv napadeným OOP (to pouze její vymezení přebírá), ale rozhodnutím silničního správního úřadu. Mají-li navrhovatelé za to, že se na jejich pozemku komunikace nenachází (nebo se zde nachází jiný typ komunikace, než uvádí silniční správní úřad), je tuto otázku třeba řešit v příslušném řízení před silničním správním úřadem. V tuto chvíli však rozhodnutí silničního správního úřadu požívá presumpce správnosti a nelze proto vyčítat odpůrkyni, že z něj při tvorbě napadeného OOP vycházela.

45. Navrhovatelé dále poukázali na rozpor označení plochy označující část předmětného pozemku; tvrdili, že zatímco podle grafické části územního plánu je předmětná plocha v jižní části pozemku zřetelně vyznačena s ohledem na příslušnou legendu hlavního výkresu (grafické části) územního plánu jako plocha stabilizovaná, v textu územního plánu (část 4) se uvádí, že jde o „*navrhovanou plochu*“. Soud však v uvedeném zásadní rozpor neshledal. Odpůrkyně sice v části 4. *Rozhodnutí o námitkách uplatněných proti návrhu a jejich odůvodnění* při rekapitulaci námitek navrhovatelů uvedla, že navrhovatelé „... *požadují jako vlastníci pozemku st. XA k.ú. X změnu části pozemku (cca 170 m²) z navrhované funkční plochy dopravní infrastruktury silniční (DS) na plochu bydlení venkovské (BV)*“, nicméně tímto slovním obratem měla zcela zjevně v úmyslu naznačit, že se jedná o plochu, která je takto označena navrhovaným územním plánem, nikoliv o plochu, u které je změněno její funkční využití. Pokud je v grafické části plocha označena jako stabilizovaná, pak zachycuje právě neměnný současný stav a způsob využití dané plochy ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti. Tedy jako plochu dopravní, jak vyplývá z napadeného územního plánu a podkladové dokumentace jako celku, neboť pozemní komunikace byla zanesena v pasportu místních komunikací ještě před návrhem územního plánu. Tímto lze vysvětlit, proč zároveň nemohl být úspěšný požadavek navrhovatelů uplatněný během procesu přijímání napadeného územního plánu, tedy aby byla tato plocha změněna na plochu bydlení, protože danou plochu aktuálně nelze zastavět, a to bez ohledu na to (vzhledem k pasportizaci místní komunikace), jak je v územním plánu vymezená. Ani tato námitka proto není důvodná.
46. Soud proto dospěl k závěru, že navrhovatelům se nepodařilo vyvolat důvodné pochybnosti, že jejich pozemky nejsou místní komunikací. Současný stav zachycený v napadeném územním plánu není v rozporu s podklady, které měl pořizovatel územního plánu k dispozici, naopak je s nimi

v souladu. Námitky navrhovatelů, podle kterých je existence místní komunikace v rozporu se skutkovým stavem, pak měly být uplatněny v odlišném řízení, nikoli v rámci nyní projednávaného návrhu. Nad rámec nutného odůvodnění soud konstatuje, že problémem pro navrhovatele z hlediska jejich argumentace není ani tak napadené OOP, jako rozhodnutí silničního správního úřadu ze dne 23. 5. 2018. Dokud je totiž na jejich pozemku pravomocně vymezena místní komunikace, pak 1) představuje toto vymezení limit území, který je

v územním plánování nutno respektovat a 2) brání toto vymezení jakékoli případné stavební činnosti navrhovatelů – jelikož stavby na místní komunikace umísťovat nelze. Soud rovněž doplňuje, že pokud navrhovatelé mají obavu z možné ztráty svého vlastnického práva, pak napadené OOP nemá na tuto otázku žádný vliv.

47. Závěrem soud shrnuje, že jakkoliv chápe obavy navrhovatelů o jejich vlastnické právo, jejich obtíže nejsou v tomto řízení řešitelné. Napadené OOP žalobcům vlastnické právo neodebralo, vymezilo totiž pouze plochu DS, určenou primárně pro komunikace a doprovodné stavby, ale nikoli samotnou místní komunikaci, jejíž existenci navrhovatelé zpochybňují. Jak bylo řešeno výše, k vymezení místní komunikace na pozemku navrhovatelů došlo ve zcela odlišném řízení a v jeho důsledku není jejich pozemek v příslušné části zastavitelný, a to bez ohledu na regulaci obsaženou v napadeném OOP. Mají-li tedy navrhovatelé za to, že se na jejich pozemku místní (ani účelová) komunikace nenachází, mají možnost (pochopitelně za splnění dalších zákonných podmínek) vyvolat řízení dle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve kterém správní orgány budou moci posoudit, zda (a případně jaká) komunikace se na pozemku navrhovatelů nachází. Pakliže by výsledkem takového řízení byl závěr, že se pozemku navrhovatelů žádná komunikace nenachází, mohou navrhovatelé podat odpůrkyni podnět ke změně územního plánu.

Závěr a náklady řízení

48. Soud shrnuje, že návrh na zrušení části opatření obecné povahy neshledal důvodným, a proto jej zamítl (§ 101d odst. 2 věta druhá s. ř. s.).
49. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Navrhovatelé nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch. Plně úspěšné odpůrkyni soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrkyně je malou obcí, která nedisponuje odborným aparátem nezbytným pro pořízení územního plánu (napadené OOP pořídila prostřednictvím smluvně zajištěné třetí osoby), ani pro svou obhajobu v soudním řízení. Tato činnost přesahuje rámec obvyklé úřední činnosti odpůrkyně, a náklady na právní zastoupení je proto třeba pokládat za účelně vynaložené (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, bod 29). Soud proto úspěšné odpůrkyni přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 12 342 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepis vyjádření k návrhu a účast na jednání před soudem dne 12. 7. 2024 nepřesahující dvě hodiny podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], ze tří paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a z náhrady 21 % DPH ve výši 2 142 Kč. Navrhovatelé jsou povinni uhradit náhradu nákladů řízení v celkové výši 12 342 Kč k rukám zástupce odpůrkyně podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., a to ve lhůtě třiceti dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).
50. Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost, přičemž současně neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele, pro něž by jim měl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www. nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Praha 12. července 2024

Mgr. Miroslav Makajev, v. r.
předseda senátu